

Една човѣшка сѣнка като че ли побѣгна изплашена къмъ дола.

Седнахъ пакъ край огъня, подпрѣхъ грѣбъ на одърчето и надухъ цафарката си. Колко съмъ свирилъ, не знамъ, но по едно време съмъ заспалъ. Когато се събудихъ, колибата свѣтнала като запалена. Погледнахъ огъня — загасналъ. Ами отде иде тая жълтозелена свѣтина? Разтъркахъ очи и изтрѣпнахъ, като видѣхъ, че цѣлата купчина пънчета задъ вратичката е букнала. Колибата ще изгори. Изкогнахъ уплашенъ навънъ и завикахъ, колкото ми гласъ държи:

— Пожа-аръ! По-ж-а-аръ! Олеле, мамо, пожаръ!

Струпахъ се кучетата край мене, гледаха смаяни, но не можеха сякашъ да ме разбератъ.

— Пожаръ, бе, Мурджо, колибата гори, дѣдо ще ме прибие! — плачехъ азъ, но умното куче мигаше тоя пжтъ много глупаво.

Чакъ докато гласътъ ми присипна викахъ за помощъ. Нададоха тревоженъ лай и псетата. Гръмна цѣлата могила.

— Пожа-аръ, пожаръ!

Но имаше ли, кой да чуе! Срѣдъ нощъ. Глуха бѣше долината, дълбокъ сънъ бѣше заспала цѣлата могила. Да припна ли до отсрещната кошара и да събудя бай Гошо Съгмалджията.

Догде ида и догде се върна, колибата ще изгори. Дръпнахъ смѣло вратата на колибата и лудо се хвърлихъ въ пламъцитъ на свѣтналата купчина пънчета. Грабнахъ, колкото мога съ дветѣ ржце, и ги метнахъ вънъ. Тѣ прѣснаха искри като разпалени главни. Затѣпкахъ ги съ крака, но пѣкъ тамъ задъ вратата пожарътъ се усилва, прѣщи. Впустнахъ се и пакъ заграбихъ, колкото мога.

Изхвърлилъ бѣхъ всичкитѣ пънчета и смитахъ ситната жарава, когато дѣдо ме сепна.

— Какво правишъ, бе, дѣдовото? Защо не спишъ?

— Олеле, дѣдо — разплакахъ се азъ. — Пънчетата. Пънчетата, дѣдо, се запалиха, и цѣлата колиба щѣше да изгори. Пожаръ, дѣдо, пожаръ!

— Я гледай ти, я гледай! Пожаръ, а? — позасмѣ се той. — Ами ти, нѣщо така, неопече ли се?

Погледнахъ ржцетѣ си, попипахъ ги — здрави. Хай